

Sue Bentley

Varázslatos nyuszi

CSIPETNYI
BŰBÁJ

Charlotte nagyon lelkes, amikor anyukája hosszú betegsége után elutazhat a tengerpartra, hogy végre meglátogassa régi barátnőjét, Melt. Ugyanakkor tart is a találkozástól, mert úgy érzi, eltávolodtak egymástól. Ott azonban találkozik Nyíllal, a varázslatos nyuszival, és feledhetetlen kalandban lesz részük.

„Ha az ember találkozik egy nyuszival, aki még varázsolni is tud, akkor biztosan nem érheti semmi baj! Bárcsak a valóságban is létezne ilyen!”

Gergő

„Nagyon tetszett a történet, mert én hiszek a barátságban, ahogy Charlotte és Mel is tette! Nyíl pedig nemcsak okos és bátor, hanem hihetetlenül aranyos is!”

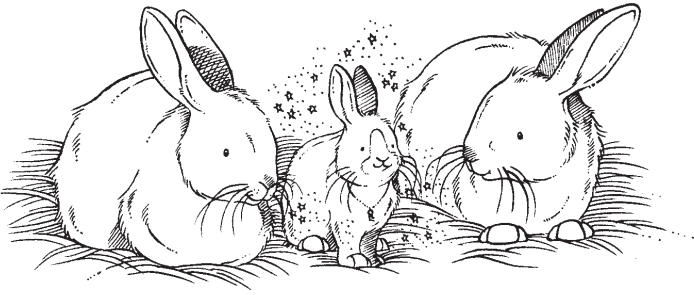
Kinga

Sue Bentley

Varázslatos nyuszi

CSIPETNYI BÚBÁJ

— részlet —

★ 1. fejezet ★

– Szia, apa! Ne felejtsd el megölelni anyát a nevemben, amikor hazaérsz! – Charlotte Denman lehajolt, hogy búcsúpuszt adjon az apukájának a kocsí lehúzott ablakán keresztül.

Mr. Denman mosolygott.

– Úgy lesz. Ne aggódj, minden rendben lesz vele! – felelte gyengéden. – Mellel sok mindent kell bepótolnotok. Csak azzal törődj, hogy érezd jól magad, rendben?

Charlotte mosolyogva bólintott. Amióta anyja néhány hónapja megbetegedett, folyamatosan amiatt aggódott, hogy vajon mikor lesz jobban. Anya már befejezte a kezelést, és otthon pihent, de még mindig nagyon sovány és sápadt volt.

– Akkor néhány nap múlva találkozunk!

A kislány állt és integetett, míg az autó el nem tűnt a szeme elől, aztán visszasétált a barátnőjéhez, aki a kertkapuban állt. Az aggodalom, amit továbbra is érzett az anyukája iránt, kicsit halványult, amikor meglátta

Mel mosolygó arcát. Most először találkozott a legjobb barátnőjével, amióta Mel majdnem fél éve elköltözött. Nagyon hiányzott neki, és már nagyon várta ezt az utazást.

– Annyira örülök, hogy eljöttél! – mondta Mel csillogó kék szemmel, amikor Charlotte odaért hozzá. Sötét haját hátrasimította csinos, kerek arcából.

– Én is! – felelte Charlotte. – Nahát! Nagyon hosszúra nőtt a hajad.

– Tudom! – Mel az egyik vállára lendítette a lófarkát. – Ebből látszik, milyen rég költöztünk ide.

– Nekem mondd? – viccelődött Charlotte a szemét forgatva. – Tíz évnek érzem.

Mindketten kacagtak.

Charlotte-nak még mindig nagyon hiányzott Mel, aki egykor néhány háznnyira lakott tőle, amikor még egy városban éltek. Ötéves koruk óta egy csoportba jártak, és

régen minden szabadidejüket együtt töltötték. Még a családjaik is együtt nyaraltak.

A meleg szellő felborzolta Charlotte rövid, vörös haját, miközben Mellel a ház felé sétáltak. Rózsaszín volt a fala, zsúp a fedele, a szép előkertet tulipánok, kékcsempők és más tavaszi virágok töltötték meg. A fejük felett sirályok repkedtek.

– Hogy van Lóhere és Daisy? – kérdezte lelkesen Charlotte. Finomságokat is pakolt a bőröndjébe Mel szép, szürke nyuszijainak.

– Ó, hát tudod! Olyanok, mint mindig – felelte bizonytalanul Mel. – Gyere! Körbevezetlek.

A házban a földszinti szobák falait fehérre festették, a mennyezetet fagerendák húzódtak. A kőpadlót mindenhol színes szőnyegek fedték, a nappaliban hatalmas kandalló állt. Charlotte elképzelte, milyen meghitt lehet, ha hideg estéken nagy tűz lobog benne. Teljesen más volt, mint a sorház a városban.

Mel felment az emeletre.

– Anya a padlásszobát készítette elő neked. Kicsit kicsi, de a hátsó kertre néz. Remélem, tetszeni fog.

Charlotte szeme tágra nyílt, amikor kinyitotta a szobája ajtaját. A komód mellett kis íróasztal és szék állt. Az egyik fal nagy részét nagy, kényelmesnek látszó rézágy foglalta el. A vidám, sárga-fehér pöttyös takaró illett a függönyökhöz.

– Ó, ez csodaszép! Imádom!

A bőrpöndje a szőnyegen állt, ahová az apukája korábban letette. Charlotte elsétált mellette, és kinézett az ablakon a szép pázsitra és a virágágyásokra. A fák között egy faház látszott.

– Ott él Lóhere és Daisy? – kérdezte Mel-től.

A barátnője bólintott.

– Az a régi fészer. Apa műhellyé alakította át.

– Menjünk, és nézzük meg őket! – Charlotte alig várta, hogy a nyuszik körül lebzseljen, és játsszon velük, mint régen.

Mel nem tűnt olyan lelkesnek. Vállat vont.

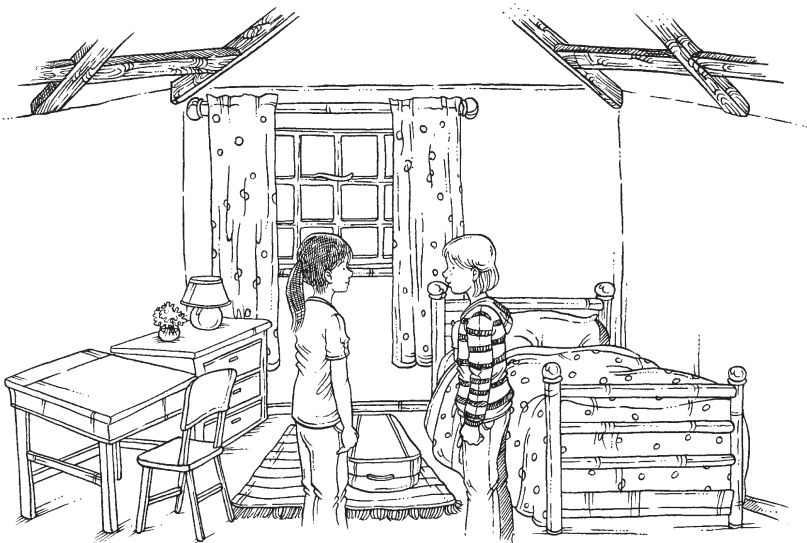
– Ha tényleg szeretné!

– Igen! – jelentette ki Charlotte határozottan, és barátságosan oldalba bökte a barátját.

Lebandukoltak a földszintre, és a konyhán keresztül kísértáltak a nagy hátsó kertbe. Amikor beléptek a fészerbe, Charlotte ráncolta az orrát a piszkos szalma szagától. Mel nyuszijainak ólját ki kellett takarítani.

– Helló, lányok! – Átdugta az ujját a dróthálón, hogy megsimogassa a szürke nyuszikat. Megszaglászták az ujjait, rózsaszín orruk kíváncsian remegett.

Charlotte riadtan látta, hogy az etetőtáljuk üres, és az itatót is fel kellene tölte-

ni. A homlokát ráncolta. Nem volt jellemző Melre, hogy ilyen gondatlan legyen.

A barátnője biztosan észrevette az arckifejezését.

– Mostanában rengeteg a dolgom – mondta gyorsan. – Ma akartam kitakarítani az ólat, de aztán annyira izgatott lettem, hogy jössz, hogy elfelejtettem.

– Miért nem csináljuk meg együtt? – javasolta Charlotte. – Jó móka lesz! Már na-

gyon hiányzott, hogy megölelgessem Daisyt és Lóherét.

Mel zavartan állt az egyik lábáról a másikra.

– Mi, most rögtön? Jamelia és Kay bármelyik pillanatban felhívhatnak.

– Ők meg kik?

– Két lány az új suliból. A faluban laknak. Mondtam nekik, hogy jössz, és alig várják, hogy megismerjenek, és együtt csináljunk mindenfélét.

Charlotte elrejtette a meglepetését. Arra számított, hogy kettesben töltik a hetet, mint régen.

– Ne haragudj, de én arra számítottam, hogy kettesben leszünk – árulta el, és kicsit zavarba jött. – Eddig nem volt szükségünk senki másra, hogy jól érezzük magunkat. Ráadásul megígértük, hogy mindig legjobb barátnők leszünk, nem igaz?

– De, aha. De ez nem azt jelenti, hogy nem lehetnek más barátaink, igaz? – kérdezte tétován Mel.

Igaz, csak nekem nem lettek új barátaim – gondolta szomorúan Charlotte. Úgy tűnt, Mel gond nélkül továbblépett és új barátokat szerzett. De Charlotte-nak nem volt kedve hozzá most, hogy az anyukája ilyen beteg. Ráadásul nem ismerkedett meg senkivel, akit közel annyira kedvelt volna, mint Melt. Kicsit fájt neki, hogy a másik lány nyilván nem így érez.

Nagyot nyelt, és mosolyt erőltetett magára.

– Nem, igazad van. Azt hiszem, jó móka lesz találkozni az új barátnőiddel. Hol tartod a nyúlholmikat? – kérdezte, gyorsan témát váltva.

Mel arca felderült, és visszamosolygott rá.

– Itt vannak bent. – Kinyitott egy szekrényt az ól alatt, és elővette a szénás és szalmás zsákokat.

Charlotte épp az ól ajtaját nyitotta ki, amikor Mel anyukája bedugta a fejét a fészer ajtaján.

– Helló, lányok! Jól szórakoztok? Jamelia keres, Mel. Most hívott.

Mel arca felderült.

– Oké, kösz, Anya. – Charlotte felé lökte a zsákokat, és az anyukája felé szaladt. – Máris jövök! – kiáltott hátra a válla felett.

Amikor egyedül maradt, Charlotte behúzta a vállát.

– Akkor úgy tűnik, magunkra maradtunk, lányok! – sóhajtott. Odaadta Daisynek és Lóherének a nasit, amit az otthoni állatkereskedésben vett. Miközben simogatta őket, észrevette, hogy hosszú, szürke szőrük összeszecsomósodott és alaposan ki kellene őket kefélni. Charlotte a homlokát ráncolta. Mel mindig szeretett a nyulakról gondoskodni, és nagy hűhót csapni körülöttük. Mi folyik itt?

Hirtelen éles villanás látszott, és kristálypor záporozott alá az ól körül, mint egy csilámló felhő.

– Ó! – Charlotte összehúzta a szemét, próbálta értelmezni, amit látott.

Ahogy a furcsa köd lassan eloszlott, apró, bolyhos, karamellabarna-fehér kis nyuszit pillantott meg, aki Daisy mögül ugrált elő.

– Tudsz nekem segíteni? – kérdezte a nyuszi rémült, vékony hangon.